

— Greu de făcut o asemenea afirmație. Dar, piese de teatru „nepolițiste“, în afară de Ce-aveți cu Bibicu?, am mai scris și au fost reprezentate (Naufragații, Pisica sălbatică, Trădătorul, Barul aventurilor). N-aș putea avea, însă, conștiința împăcată, dacă aș afirma că sînt pe deplin străine de amprenta acestui gen. În sfîrșit... hai să le spunem „nepolițiste“. Poate că tot astfel va fi categorisită și noua mea piesă (la care încă lucrez) și în care atac — sper — pînă la desființare genul de escroci care se îndeletnicesc cu vrăjitoria, cu ghicitul și cu prezicerile. Ridiculizez și biciuiesc în ea, deopotrivă, practicienii, cît și pe cei ce se lasă pradă unor astfel de înșelătorii. Și, din nou, stimulate interlocutor, îmi iau îngăduința să precizez că nici această comedie n-am conceput-o de dragul hazului, ci din dorința de a releva masele, mai ales tinerei generații, odată cu ridicolul situației în care victimele-clienți sînt azvîrlîți, și grotescul tragic care poate pîndi naivitatea.

— Din ce generație de scriitori faceți parte?

— La orice vîrstă îmi veți pune o astfel de întrebare, vă voi răspunde, ca un școlar

cuminte: fac parte din actuala generație de scriitori.

— Sînteți spectator de teatru? Credeți în viabilitatea acestei categorii de consumatori de artă?

— Dacă m-aș îndoi, fie chiar și pentru o clipă, de viabilitatea acestei categorii de consumatori de artă, n-aș mai scrie teatru și, odată cu asta, cred că aș înceta să exist.

— Ce educă și cît educă teatrul?

— Consider că teatrul este un mijloc deosebit de eficient de transmitere a celor mai generoase idei, scena fiind, poate, cea mai captivantă tribună, de la care pot fi rostite și exemplificate marile lecții de viață. Sînt pe deplin încredințat că toți cei care slujim această instituție, teatrul, putem contribui neîncăput de mult la îndeplinirea programului Partidului Comunist Român, pe plan etic, ajutînd la întărirea conștiințelor, la formarea caracterelor celor din tînăra generație, educînd masele în spiritul luptei revoluționare, într-un cuvînt, participînd la educarea omului de tip nou, demn de societatea noastră socialistă.

Note

Teatrul în „Biobibliografia” Lucian Blaga

Semnalăm în numărul trecut al revistei noastre o apariție editorială importantă: în volumele 4 și 5 de „Opere”, întreaga producție dramatică a marelui poet Lucian Blaga.

Din nou avem satisfacția de a semna o scriere privind pe clasicul poet, de această dată, din unghi strict informativ — biobibliografia Lucian Blaga. Apărută la Editura Științifică și Enciclopedică (editură cu strălucite inițiative biobibliografice — Mihail Kogălniceanu, Vasile Părvan, George Călinescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Ion Slavici, A. D. Xenopol etc.), masiva operă se

datorează unui distins bibliograf și istoric literar, D. Vatamaniuc, autor, printre altele, al monografiei documentare exhaustive Ion Slavici.

În 8776 poziții bibliografice, se înregistrează prezența în cultura română a poetului, între anii 1910—1977. Au fost cercetate circa 1000 de ziare și reviste, cuprinzîndu-se toate sectoarele prodigioasei activități a lui Blaga. Biobibliografia are o mare importanță pentru cine se va ocupa de Lucian Blaga, personalitate deplină a culturii noastre (cele 20 de studii monografice existente fiind parțiale). Capitolul biografic este, pînă astăzi, cea mai amplă investigație cronologică în viața poetului.

Pentru omul de teatru, biobibliografia oferă un tablou complet al editării, difuzării și comentării dramaturgiei poetului. D. Vatamaniuc a depistat 571 de surse

bibliografice privind teatrul lui Blaga. De la studiul lui Tudor Vianu din ziarul „Cuvîntul”, din 1925 (în care Zamolxe și Tulburarea apelor erau văzute ca „simboluri în acțiune”) și pînă la studiul lui George Gană din revista „Teatrul”, din 1967 (în care piesa Anton Pann este pusă sub semnul demnului creației), asupra teatrului lui Blaga s-au pronunțat, în studii sau cronici de referință, condeie dintre cele mai autorizate — Petru Comarnescu, Al. Philippide, Sextil Pușcariu, Perpessiciu, Edgar Papu, I. Negoișescu, Ovidiu Papadima...

Un fapt interesant — cel mai viu comentarii în presă, judecînd după bibliografie, le-au stimulat dramele Meșterul Manole (1927), Crucida copiilor (1930), Avram Iancu (1934).

I. N.